

Memorie van Toelichting

Algemeen

Met dit wetsvoorstel wordt het mogelijk gemaakt om, met betrekking tot bepaalde onderdelen van de Meststoffenwet, specifieke regels te stellen voor gecertificeerde bedrijven. Het wetsvoorstel bevat regels over de aanwijzing van certificeringsschema's en van conformiteitsbeoordelingsinstanties die certificaten verstrekken. Deze regels worden nader uitgewerkt in het Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet (hierna Ubm) en de Uitvoeringsregeling Meststoffenwet (hierna Urm). In paragraaf 1 van deze toelichting wordt de aanleiding en het doel van dit wetsvoorstel geschetst. In paragraaf 2 wordt de inhoud en de reikwijdte van private certificering uiteengezet. Daarbij wordt uitgelegd op welke wijze – en op grond van welke criteria – conformiteitsbeoordelingsinstanties en certificeringsschema's kunnen worden aangewezen. Paragraaf 3 gaat in op de relevante Europese regelgeving. Tot slot wordt in de paragrafen 4 en 5 ingegaan op de regeldruk en de uitvoering- en handhavingsaspecten.

1. Aanleiding en doel

De Meststoffenwet geeft invulling aan de Nitraatrichtlijn¹ en is mede gericht op bescherming en verbetering van de bodem en waterkwaliteit. Verbetering van de handhaving en het bevorderen van de naleving van de mestregelgeving is nodig om de doelen van Europese richtlijnen, waaronder de Nitraatrichtlijn en de Kaderrichtlijn Water² te realiseren.

Zowel in het zesde nationale actieprogramma³, dat in het kader van de Nitraatrichtlijn is opgesteld, als in de derogatiebeschikking Nitraatrichtlijn 2018-2019, die tegen de achtergrond van dit programma door de Europese Commissie is verleend, is vastgesteld dat additionele maatregelen noodzakelijk zijn om een doeltreffende uitvoering en volledige naleving van de gestelde regels te bevorderen.

Door verschillende sectorpartijen is in 2017 het sectorplan van aanpak «Samen werken in een eerlijke keten»⁴ opgesteld om naleving van de mestregelgeving te bevorderen. Een belangrijk onderdeel van dat plan van aanpak is de opzet van een systeem van private ketenborging met onafhankelijke certificering. Ook is in 2018 door de toenmalig Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit de versterkte handhavingsstrategie mest aangeboden aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2018/19, 33037, nr. 311).

¹ Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

² Richtlijn nr. 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid (PbEG 2000, L 327)

³ Kamerstukken II 2017/2018, 33 037, nr. 250

⁴ Kamerstuk 33037, nr. 230

In de versterkte handhavingsstrategie mest zijn repressieve maatregelen, zoals risicogerichte handhaving van risicovolle ketens en in risicovolle gebieden, realtime monitoring van transporten dierlijke mest en preventieve maatregelen opgenomen om de naleving van wet- en regelgeving te verhogen.

Met dit wetsvoorstel wordt, in aanvulling op de versterkte handhavingsstrategie, verbetering van de naleving van de Meststoffenwet beoogd, met als belangrijk doel de waterkwaliteit in Nederland te verbeteren. Aan het bedrijfsleven wordt ruimte geboden om gebruik te maken van private certificeringssystemen, waarmee het doel van bepaalde wettelijke voorschriften op alternatieve wijze kan worden bereikt. Dit bevordert de acceptatie van het beleid en kan de naleving van wettelijke voorschriften verbeteren. Daarnaast draagt dit wetsvoorstel bij aan verlaging van de regeldruk en verbetering van de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het beleid.

Private certificeringssystemen kunnen een meerwaarde hebben in de mestketen ten aanzien van de kwaliteit van een product of een proces. Met certificering wordt de eigen verantwoordelijkheid van marktpartijen ten aanzien van publieke doelstellingen aangesproken en benut. Het gebruik van een goed georganiseerd, geborgd en geaccrediteerd certificeringssysteem om publieke doelstellingen te bereiken is een manier om aan te sluiten bij het zelfregulerend vermogen van de sector en kan daarmee het mestbeleid ondersteunen. Door private partijen is de laatste jaren veel geïnvesteerd in de ontwikkeling van private kwaliteitssystemen en certificeringssystemen. Vanuit het bedrijfsleven komt steeds vaker de vraag om mogelijkheden te bieden om in de mestregelgeving certificering een rol te geven voor private borging van de invulling van bepaalde wettelijke voorschriften.

De ervaring met het certificeringsschema Fertigarant heeft aangetoond dat private productcertificering in de mestketen voor overheid en sector toegevoegde waarde kan hebben. Sinds enkele jaren wordt aan bedrijven die dikke fractie na mestscheiding produceren met een aantoonbaar constant nutriëntengehalte en gecertificeerd zijn op basis van het certificatieschema Fertigarant, ontheffing verleend van de verplichting om iedere vracht dikke fractie te bemonsteren, omdat de constante kwaliteit van de mest via Fertigarant kan worden gegarandeerd. Gelet op de beoogde langdurigere en bredere toepassing van private certificering, past het niet langer om certificering alleen via de weg van ontheffingen toe te staan, maar is het wenselijk certificering wettelijk te regelen.

Met dit wetsvoorstel wordt het mogelijk gemaakt om voor gecertificeerde bedrijven afwijkende regels te stellen met betrekking tot het vervoeren, het verhandelen, het verwerken en het in voorraad hebben van dierlijke meststoffen en de bepaling van de hoeveelheid en samenstelling van meststoffen. Landbouwers, vervoerders, leveranciers en afnemers die deelnemen aan een certificeringssysteem worden op basis van vooraf vastgestelde eisen in een geaccrediteerd certificeringsschema door een conformiteitsbeoordelingsinstantie (hierna: CBI) getoetst en worden gestimuleerd om de regels die gelden voor gecertificeerde bedrijven na te leven en om kwaliteitseisen die in de regelgeving gesteld worden aan mestproducten en processen te borgen. Daarnaast blijft publiek toezicht van belang, maar kan meer risicogericht plaatsvinden.

Certificering biedt daarbij mogelijkheden om de toezichtscapaciteit van de overheid effectiever en efficiënter te benutten, omdat bepaalde onderdelen van de mestregelgeving geborgd worden met behulp van een certificeringsschema en deelnemers aan het certificeringssysteem periodiek gecontroleerd worden door de CBI. Hierdoor kan de beschikbare capaciteit meer ingezet worden voor toezicht in risicovolle gebieden en bij risicovolle bedrijven.

2. Private certificering

Indien een certificeringssysteem voldoende betrouwbaar is en verzekert dat de doelen van het mestbeleid op bedrijfsniveau worden gehaald, kunnen deelnemers van een certificeringssysteem op een andere, net zo geborgde alternatieve wijze invulling geven aan beleidsdoelen die zien op verhandeling, hoeveelheidsbepaling, transport en (verplichte) verwerking van mest. Voor deze deelnemers kunnen dan regels in de mestwetgeving worden opgenomen die afwijken van de regels waaraan bedrijven zonder certificaat moeten voldoen.

Door middel van conformiteitsbeoordelingen, zoals certificering, wordt vastgesteld of een product, proces, bedrijf of systeem voldoet aan bepaalde vooraf gestelde eisen. De beoordelingen worden uitgevoerd door een krachtens artikel 37b, eerste lid aangewezen CBI en moeten, in lijn met het kabinetsstandpunt uit 2016 over conformiteitsbeoordeling en accreditatie⁵, worden uitgevoerd onder accreditatie van de Raad voor Accreditatie (hierna RvA). Voor de betrouwbaarheid van het certificeringssysteem is het van belang dat de CBI onpartijdig, onafhankelijk en deskundig is. Accreditatie door de RvA borgt dit.

In het certificeringssysteem worden objectieve eisen gesteld aan de kenmerken van een product, dienst, systeem of proces. Daarnaast worden er eisen gesteld aan de instellingen die conformiteitsbeoordelingen uitvoeren, zowel op het gebied van competentie, onafhankelijkheid en onpartijdigheid, als met betrekking tot consistente bedrijfsvoering. Bij certificering wordt gebruik gemaakt van deskundigheid en kennis van alle betrokken partijen die in gezamenlijk overleg de certificeringseisen opstellen. Deze certificeringseisen moeten minimaal voldoen aan de eisen die in de Meststoffenwet en de daarop gebaseerde regelgeving worden opgenomen. Daarnaast kunnen er ook bovenwettelijke eisen in het certificeringsschema opgenomen worden. Door dit gezamenlijke proces kan breed draagvlak ontstaan voor de certificeringseisen en kunnen certificaten een belangrijke betekenis krijgen in de markt.

Als een onderneming voldoet aan de eisen die gesteld zijn in het certificeringssysteem wordt de onderneming gecertificeerd door een CBI en wordt er een certificaat verstrekt. De CBI zal vervolgens gedurende de looptijd van het certificaat controles (audits) uitvoeren om na te gaan of de onderneming nog steeds aan de eisen voldoet. De CBI kan, als dat niet het geval is, een certificaat schorsen

⁵ Kamerstukken 2015/2016, 29304, nr. 6; Brief van 19 september 2016 en bijlage rapport "Het gebruik van conformiteitsbeoordeling en accreditatie in het overheidsbeleid".

of intrekken. Van een schorsing of intrekking doet de CBI mededeling aan de minister. Een CBI is geen publieke toezichthouder en kan geen sancties opleggen. Overheidstoezicht blijft daarom noodzakelijk, maar kan doordat het meer risicogericht kan plaatsvinden wel van intensiteit veranderen.

In het Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet (hierna: het Ubm) en eventueel in de Uitvoeringsregeling Meststoffenwet (hierna: de Urm) zal nader worden uitgewerkt waarvoor en onder welke voorwaarden certificering ingezet kan worden. Hierbij zal per certificeringssysteem worden afgewogen of certificering nuttig en wenselijk is. Deze afweging zal onder andere gemaakt worden aan de hand van de criteria en voorwaarden die opgenomen zijn in het Kabinetsstandpunt uit 2016 over conformiteitsbeoordeling en accreditatie.

Omdat voorschriften die zien op de verhandeling van meststoffen van een andere orde zijn dan voorschriften die zien op bijvoorbeeld de bemonstering en analyse van meststoffen (hoeveelheidsbepaling), kunnen in de lagere regelgeving specifieke eisen worden gesteld.

De Minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur (hierna Minister van LNV) beslist of een concreet certificeringsschema aangewezen wordt. Bij het beoordelen van een certificeringsschema zullen de RvA, RVO en de NVWA worden betrokken. Daarbij zal onder andere gekeken worden of de eisen uit het certificeringsschema niet in strijd zijn met wettelijke voorschriften, voldoende bijdragen aan het te bereiken doel en voldoende geborgd, uitvoerbaar en handhaafbaar zijn. Hierbij is het belangrijk dat het certificeringsschema voldoende mogelijkheden voor de CBI biedt om op te treden bij afwijkingen en er voldoende audits plaatsvinden. Daarnaast kan het certificeringsschema getoetst worden aan een aantal normatieve documenten op het vlak van schemabeheer zoals de ISO 17065 en de NTA 8813 norm⁶. Hiermee kan sturing gegeven worden aan de kwaliteit van de certificeringsschema's.

In het Ubm en de Urm worden de beoordelingscriteria voor certificeringsschema's nader uitgewerkt, evenals de gronden waarop een certificaat kan worden ingetrokken of geschorst en de mogelijkheid tot uitwisseling van informatie tussen conformiteitsbeoordelingsinstanties en de Minister in het kader van toezicht en handhaving. Een CBI meldt daarbij in ieder geval aan de Minister wanneer een certificaat is geschorst of is ingetrokken.

2.1 Schemabeheerder en conformiteitsbeoordelingsinstantie

Het normdocument en het certificeringsschema vormen de basis voor de afgifte van certificaten door een CBI. Een schemabeheerder draagt zorg voor het ontwikkelen en actueel houden het certificatieschema. De schemabeheerder heeft daarmee een belangrijke rol bij het waarborgen van de kwaliteit van het certificeringssysteem. Ook een CBI kan schemabeheerder zoals gedefinieerd in artikel 1, eerste lid, onderdeel ss zijn en bij de minister een aanvraag doen tot aanwijzing van een certificeringsschema.

⁶ Eisen aan ontwikkeling en beheer van schema's voor conformiteitsbeoordeling door onafhankelijke schemabeheerders

Een CBI moet overeenkomstig artikel 37b, eerste lid, door de minister van LVVN zijn aangewezen voor het verstrekken van certificaten. Hierbij is een belangrijke voorwaarde dat de instelling over een passende accreditatie van de RvA of van een buitenlandse accreditatieinstelling beschikt. Overeenkomstig het kabinetsbeleid rond certificatie en accreditatie worden CBI's in geval van een wettelijke certificatieregeling altijd aangewezen door de betrokken Minister. De CBI vervult immers een belangrijke taak binnen een stelsel waarvoor de Minister verantwoordelijk is. Accreditatie is een belangrijke steun in de rug bij de aanwijzing en zal in de meeste gevallen voldoende zijn om te waarborgen dat de CBI goed blijft functioneren. De RvA of een andere buitenlandse accreditatieinstelling ziet toe op deskundigheid, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en betrouwbaarheid van de certificerende instelling. Als een CBI niet functioneert kan de minister via de aanwijzing bestuurlijk ingrijpen (schorsen of intrekken).

In lagere regelgeving kan nader worden uitgewerkt aan welke eisen een CBI, naast het beschikken over rechtspersoonlijkheid en accreditatie, moet voldoen om aangewezen te worden en op welke wijze de aanvraag moet worden gedaan. Ook kunnen in lagere regelgeving regels worden geven over de geldigheid van een certificaat dat is uitgegeven door een CBI waarvan de aanwijzing is geschorst of ingetrokken. Er is voor gekozen om aanvullende eisen niet op wetsniveau te regelen. Nu de wet de mogelijkheid biedt voor verschillende certificeringsstelsels, is flexibiliteit in aanvullende eisen wenselijk. Met delegatie naar lagere regelgeving wordt die flexibiliteit geboden.

In tabel 1 zijn de verschillende actoren, hun activiteiten en de van toepassing zijnde wettelijk bepalingen overzichtelijk weergegeven.

Tabel 1

actor	activiteit	voorwaarden	Toelichting
Landbouwer, verwerker en intermediair	Aanvraag certificaat	Art 37d, eerste lid en Art 37 e In Ubm en Urm kunnen nadere regels worden gesteld	Paragraaf 2 en onderdeel B,C, D en E van de artikelsgewijze toelichting

actor	activiteit	voorwaarden	Toelichting
Schemabeheerder	<p>Ontwikkelen, opstellen en actueel houden certificeringsschema</p> <p>Aanvraag doen bij de minister tot aanwijzing van een certificeringsschema</p>	<p>artikel 37c</p> <p>In Ubm en Urm worden nadere regels gesteld</p>	<p>Paragraaf 2 en 2.1 van de algemene toelichting en Onderdeel A, E en F van de artikelsgewijze toelichting</p>
Minister	<p>Aanwijzing certificeringsschema</p> <p>Aanwijzing CBI</p>	<p>Artikel 37b, 37c</p> <p>In Ubm en Urm worden nadere regels gesteld</p>	<p>Paragraaf 2 en onderdeel E en F van de artikelsgewijze toelichting</p>
Conformiteits - beoordelingsinstansie (CBI)	<p>Aanvraag aanwijzing als CBI</p> <p>Verstrekken certificaat</p> <p>Controle /audit gecertificeerde bedrijven</p> <p>Uitwisseling gegevens tussen CBI's</p> <p>Uitwisseling gegevens met minister (RVO en NVWA)</p>	<p>Artikel 37b en 37 d</p> <p>In Ubm en Urm worden nadere regels gesteld</p>	<p>Paragraaf 2 en 2.1 van de algemene toelichting</p> <p>Onderdeel A, E en F van de artikelsgewijze toelichting</p>
RvA	<p>Accreditatie CBI</p> <p>Audit CBI</p>	<p>Artikel 37b, tweede en derde lid</p>	<p>Paragraaf 2 en 2.1 van de algemene toelichting</p>

actor	activiteit	voorwaarden	Toelichting
			Onderdeel E van de artikelsgewijze toelichting

3. Europese aspecten

In het derde lid wordt een accreditatie afgegeven door een daartoe bevoegde instelling in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij een daartoe strekkend of mede daartoe strekkend verdrag dat Nederland bindt gelijkgesteld met nationale accreditatie, mits het beschermingsniveau ten minste gelijkwaardig is aan het beschermingsniveau dat met de nationale accreditatie wordt geboden. Op grond hiervan kunnen CBI's uit andere (lid)staten, onder de voorwaarden als in het derde lid genoemd, een accreditatie van de eigen nationale accreditatie-instantie overleggen.

4. Effecten bedrijfsleven en overheid

Met dit wetsvoorstel wordt het mogelijk gemaakt om, met betrekking tot bepaalde onderdelen van de Meststoffenwet, specifieke regels te stellen voor gecertificeerde bedrijven.

De mogelijkheid om, met betrekking tot bepaalde onderdelen van de Meststoffenwet, specifieke regels te stellen voor gecertificeerde bedrijven, heeft geen directe bedrijfseffecten. Deze effecten ontstaan pas als bedrijven ervoor kiezen om zich te laten certificeren om gebruik te maken van de in lagere regelgeving op te nemen specifieke regels. Deelname aan certificering is vrijwillig. Ondernemers die niet wensen deel te nemen aan certificering ondervinden geen gevolgen van dit wetsvoorstel.

Als een ondernemer vrijwillig aan certificering wil deelnemen brengt dit kosten met zich mee. Deze kosten komen voor rekening van de landbouwer of intermediaire onderneming die wenst deel te nemen. CBI's zijn marktpartijen en hun activiteiten worden niet vergoed uit overheidsmiddelen. Dit betekent dat een CBI kosten in rekening zal brengen bij de aanvrager van een certificaat. Daar staan de voordelen van deelname aan een certificeringssysteem tegenover doordat certificaathouders op een andere wijze invulling kunnen geven aan bepaalde beleidsdoelen en eisen. De kosten die een ondernemer moet maken om deel te nemen aan een certificeringssysteem zijn onder andere afhankelijk van de aard en invulling van het certificeringssysteem, het aantal deelnemers.

Het is lastig om in te schatten wat het aantal deelnemers zal zijn en om in zijn algemeenheid aan te geven wat de kosten zijn. Deze informatie is bij de

regelinghouders en CBI's niet bekend. Desondanks is er door de Stichting Mestafzetcontrole (regelinghouder voor Fertigarant) en Kiwa Verin een globale kostenindicatie afgegeven (bandbreedte). Afhankelijk van het aantal deelnemers en het soort certificeringsschema liggen de verwachte jaarlijkse kosten per bedrijf voor certificering door een CBI tussen de €1500 en €3000 en ligt de afdracht aan de regelinghouder tussen de €100 en €750 euro.

Naast de kosten voor certificering zelf dient er ook rekening gehouden te worden met extra kosten van een herstelaudit indien daar aanleiding voor is, bijvoorbeeld doordat er afwijkingen geconstateerd zijn. Daarnaast dient de deelnemer tijd te maken voor de audits.

Voorbeeld:

Sinds enkele jaren wordt aan bedrijven die dikke fractie na mestscheiding produceren met een aantoonbaar constant nutriëntengehalte en gecertificeerd zijn op basis van het certificatieschema Fertigarant, ontheffing verleend van de verplichting om iedere vracht dikke fractie te bemonsteren omdat de constante kwaliteit van de mest via Fertigarant kan worden gegarandeerd.

Indien dit certificeringsschema, na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel, wordt aangewezen in lagere regelgeving en een ondernemer wil hieraan deelnemen dan zijn de totale verwachte jaarlijkse kosten circa € 3750. Dit zijn kosten van de certificering door een CBI, de jaarlijkse kosten die de regelinghouder in rekening brengt en kosten voor tijdsinvestering voor audits. Daartegenover staat een afname van de jaarlijkse lasten voor bemonstering en analyse van circa € 22.000. Hierbij is op basis van de gegevens van RVO uitgegaan van een afname van circa 600 monsternames.

4.1. Regeldruk

Met deze wijziging wordt een grondslag opgenomen voor het invoeren van de mogelijkheid om onder voorwaarden rechtsgevolgen te kunnen verbinden aan deelname aan private certificeringssystemen. Als een ondernemer vrijwillig aan certificering wil deelnemen brengt dit kosten met zich mee en leidt dit tot een beperkte toename van de regeldruk. Tegenover deze lasten staan voordelen voor de ondernemer doordat op een andere wijze invulling wordt gegeven aan bepaalde beleidsdoelen en eisen die bij of krachtens de wet gesteld zijn.

Betrokken landbouwers en intermediaire ondernemingen moeten zich inlezen in de gewijzigde wetgeving voor certificering om te kunnen beoordelen of dit toepasbaar is op hun bedrijf. Een landbouwer of intermediaire ondernemer die gecertificeerd wil worden moet daarnaast een aanvraag doen bij een CBI en een melding doen bij RVO. De jaarlijkse administratieve lasten worden ingeschat op € 120,00 per bedrijf, hierbij is ervan uitgegaan dat inlezen in de wetgeving, de certificeringsaanvraag en het melden bij RVO ruim 3 uur kost waarbij rekening gehouden wordt met een uurtarief van € 37,00.

Daarnaast moet een bedrijf tijd reserveren voor de erkenningsaudit en een jaarlijkse audit. De eenmalige nalevingskosten hiervoor worden ingeschat op € 74,00 en de jaarlijkse nalevingskosten op € 19,00 per bedrijf.

De exacte regeldruk is afhankelijk van het certificeringssysteem en de voorwaarden waaronder certificering kan worden ingezet. Bij de uitwerking van deze voorwaarden in lagere regelgeving zal de regeldruk verder worden uitgewerkt.

4.2 AgROTOETS

De AgROTOETS wordt uitgevoerd bij het opstellen van de algemene maatregel van bestuur of de ministeriële regeling, en niet bij dit wetsvoorstel. Dit omdat in dit wetsvoorstel de maatregelen op hoofdlijnen zijn ingevuld. Omdat pas in de regeling het certificeringsschema aangewezen wordt, kan beter in kaart gebracht worden wat de regeldruk is voor bedrijven. Daarnaast is in dit wetsvoorstel certificering niet verplicht gesteld, maar een keuze van de ondernemer. De regeldruk zal voor deze maatregel dus naar verwachting beperkt zijn.

Zoals gebruikelijk bij het opstellen van private certificeringsschema's zullen alle relevante partijen, waaronder landbouwers en intermediaire ondernemers betrokken worden bij de ontwikkeling van het certificeringsschema.

Reactie Adviescollege toetsing regeldruk (ATR)

Pm

5. Uitvoering en Handhaving

Met deze wijziging wordt een verbetering van de naleving van de mestregelgeving beoogd, met als belangrijk doel de water- en bodemkwaliteit in Nederland te verbeteren. Ook wordt beoogd te komen tot verbetering van de uitvoerbaarheid (voor zowel sector als overheid) en handhaafbaarheid van het beleid. De verwachting is dat deze wijziging positief bijdraagt aan acceptatie van beleid door bedrijven en hiermee de nalevingsbereidheid van landbouwers en intermediaire ondernemers verhoogd wordt.

De realisatie van deze doelen is mede afhankelijk van de vorm en de inhoud van de certificeringssystemen.

Het gebruik van een goed georganiseerd, geborgd en geaccrediteerd certificeringssysteem kan een goede manier zijn om aan te sluiten bij het zelfregulerende vermogen van de sector en kan daarmee het mestbeleid ondersteunen. Voor bepaalde onderdelen van de Meststoffenwet kan certificering bijdragen aan de bevordering van de naleving van de mestregelgeving, doordat landbouwers, vervoerders, leveranciers en afnemers - naast overheidstoezicht op basis van vooraf vastgestelde eisen - in een geaccrediteerd certificatieschema door een CBI getoetst en gestimuleerd worden om de regels na te leven en kwaliteitseisen die in de regelgeving gesteld worden aan mestproducten en processen te borgen.

Hiermee wordt de eigen verantwoordelijkheid van sectorpartijen aangesproken en benut. En kan het aantal fysieke en administratieve controles door de overheid beperkt worden en de beschikbare handhavingscapaciteit zo efficiënt mogelijk worden ingezet. De NVWA houdt daarnaast toezicht op de CBI's door het uitvoeren van audits bij de CBI's.

Private certificering is complementair aan de handhaving door de overheid met als doel gezamenlijk de naleving van de mestregelgeving te verbeteren, transparantie te verhogen en de fraudedruk te verminderen. Dit sluit aan bij de doelen van het toekomstig mestbeleid en de versterkte handhavingsstrategie mest. Daarnaast kan met certificering ruimte geboden worden aan bedrijven om op een andere wijze aantoonbaar aan bepaalde beleidsdoelen van de Meststoffenwet te voldoen. Voor deze bedrijven gelden dan regels die afwijken van de regels die gelden voor landbouwers zonder certificaat. Dit kan een stimulans geven aan de doorontwikkeling van de verschillende private kwaliteitssystemen.

Specifieke gevolgen voor de uitvoering en handhaving worden in de toelichting bij de nadere uitwerking in een algemene maatregel van bestuur of ministeriële regeling beschreven.

5.1. Uitvoerbaarheids- en handhaafbaarheidstoets RVO

[PM]

5.2. Handhaafbaarheidstoets NVWA

[PM]

6. Verwerken van persoonsgegevens.

Bij de aanvraag van een certificaat verstrekken bedrijven een reeks gegevens aan een CBI. Een aantal van die gegevens zijn te kwalificeren als persoonsgegevens in de zin van de Algemene verordening gegevensbescherming. Ten aanzien van de verwerking van deze persoonsgegevens wordt een zogenaamde PIA (Privacy Impact Assessment) uitgevoerd.

[PM]

7. Consultatie

Het ontwerp van het wetsvoorstel is gepubliceerd voor internetconsultatie. De mogelijkheid om te reageren op dit wetsvoorstel stond open van x tot en met x. Op dit wetsvoorstel zijn x reactie gekomen. PM

Daarnaast is er met de Raad van accreditatie en enkele sectororganisaties overleg gevoerd over de contouren van het wetsvoorstel.

[PM]

Artikelsgewijs

Onderdeel A

Met onderdeel A worden drie begripsbepalingen toegevoegd aan artikel 1, eerste lid. Toegevoegd worden de begrippen 'certificeringsschema', 'conformiteitsbeoordelingsinstantie' en 'schemabeheerder'.

Certificering vindt plaats op grond van het toepasselijke certificeringsschema. In dit document wordt beschreven aan welke eisen moet worden voldaan om het certificaat te verkrijgen en te behouden en hoe de beoordeling plaatsvindt. Schemabeheerders ontwikkelen en beheren dergelijke schema's. Certificeringsschema's moeten worden aangewezen door de Minister van LVVN . Na aanwijzing kunnen de houders van het desbetreffende certificaat gebruik maken van specifiek voor hen gestelde regels.

Een conformiteitsbeoordelingsinstantie is de rechtspersoon die door de Minister van LVVN krachtens artikel 37b, eerste lid, is aangewezen om certificaten te verstrekken. In literatuur en wetgeving wordt een dergelijke rechtspersoon met verschillende termen aangeduid. Zo wordt de term 'certificerende instelling' gebruikt, maar ook 'certificatie-instelling'. In dit voorstel wordt aangesloten bij de terminologie van het kabinetsstandpunt inzake certificatie en accreditatie in het kader van het overheidsbeleid en worden de termen 'conformiteitsbeoordeling' en 'conformiteitsbeoordelingsinstantie' gebruikt. Daarmee wordt ook aangesloten bij het Europese kader (Kamerstukken II, 2015-2016, 29304, nr. 6).

Een schemabeheerder stelt een certificeringsschema vast en is ook verantwoordelijk voor het ontwerp en het beheer van het schema. Een schemabeheerder moet een rechtspersoon zijn zodat steeds duidelijk is wie de verantwoordelijkheid draagt voor de activiteiten met betrekking tot het ontwikkelen en beheren van schema's. Uitsluitend schemabeheerders kunnen bij de minister een aanvraag doen tot aanwijzing van een certificeringsschema. Op grond van artikel 37c, vierde lid, kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur aanvullende eisen worden gesteld aan schemabeheerders. Gedacht kan worden aan het voldoen aan eisen die in NTA 8813 zijn gesteld ten aanzien van schemabeheerders.

Onderdelen B, C en D

Indien een ondernemer in het bezit is van een bij of krachtens algemene maatregel van bestuur aangewezen certificaat, kunnen op grond van de voorgestelde wijziging van de artikelen 9, 15 en 35 voor die ondernemer regels gelden die afwijken van de regels die gelden voor ondernemers zonder certificaat. Een certificaat zal alleen worden aangewezen indien uit het certificeringsschema blijkt dat ook op die wijze de doelen kunnen worden geborgd van de regels waarvan voor certificaathouders wordt afgeweken.

Met onderdeel B wordt een volzin toegevoegd aan artikel 9, tweede lid. Daarmee wordt het mogelijk gemaakt dat de minister het gebruik van dierlijke meststoffen boven de 170 kg stikstof per hectare per jaar kan toestaan indien de landbouwer beschikt over een certificaat. Dit uiteraard voor zover dit niet in strijd is met de Nitraatrichtlijn. Hierbij kan vooral gedacht worden aan een certificaat waarmee kan worden aangetoond dat dierlijke meststoffen voldoen aan bepaalde productie-eisen zoals bij RENURE.

In onderdeel C wordt met de toevoeging van een zesde lid aan artikel 15 geregeld dat in de uitvoeringregels die betrekking hebben op het vervoer, het verhandelen, het verwerken en het in voorraad hebben van dierlijke meststoffen onderscheid kan worden gemaakt tussen ondernemers die beschikken over een aangewezen certificaat en ondernemers die niet over een dergelijk certificaat beschikken. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan afwijkende regels die zien op de locatie van de gewichtsbepaling van een vracht dierlijke mest.

In onderdeel D wordt de mogelijkheid opgenomen om in de uitvoeringsregels hetzelfde onderscheid te maken als bedoeld in onderdeel B en C, maar dan ten aanzien van de bepaling van de hoeveelheid en samenstelling van meststoffen. Op grond hiervan kan bijvoorbeeld worden geregeld dat een landbouwer die beschikt over een aangewezen certificaat niet verplicht is iedere vracht vaste mest (dikke fractie) te laten bemonsteren. Het doel van de bemonstering is om duidelijkheid te verkrijgen over de hoeveelheid stikstof en fosfaat die van het bedrijf van de landbouwer wordt afgevoerd. Door middel van certificering kan de constante kwaliteit van de mest worden gegarandeerd, waardoor het niet nodig is iedere vracht te bemonsteren.

Onderdeel E

Met onderdeel E worden vier nieuwe artikelen toegevoegd aan de Meststoffenwet, de artikelen 37b tot en met 37e. Artikel 37b geeft regels over CBI's, artikel 37c over de aanwijzing van certificeringsschema's, artikel 37d over de verstrekking van certificaten en artikel 37e over de melding bij de minister indien een ondernemer gebruik wil maken van de afwijkende voorschriften voor certificaathouders.

Artikel 37b

Op grond van artikel 37b, eerste lid, wijst de minister CBI's aan die de certificaten kunnen verstrekken waar de artikelen 15, zesde lid en 35, zesde lid, op doelen. Zonder aangewezen CBI kunnen die certificaten immers niet worden verstrekt. In de aanwijzing als CBI wordt concreet aangegeven welk certificaat of welke certificaten de CBI mag verstrekken. Voor het verstrekken van een aangewezen certificaat kunnen één of meer CBI's worden aangewezen.

De aanwijzing geschiedt op verzoek van de CBI. Om aangewezen te worden dient de CBI een daartoe strekkende aanvraag in bij de minister. Nu een besluit tot aanwijzing van een CBI een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht is, is op de aanvraag hoofdstuk 4 van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing. In dit voorstel zijn geen daarvan afwijkende regels opgenomen. Wel biedt artikel 39,

eerste lid, van de Meststoffenwet een rechtsgrondslag voor de minister om nadere regels te stellen die vormvoorschriften rondom het indienen van aanvragen bevatten.

Een CBI wordt alleen aangewezen als aan de bij of krachtens artikel 37b gestelde eisen is voldaan. Uit het eerste lid van artikel 37b blijkt dat een CBI uitsluitend voor aanwijzing in aanmerking kan komen als die CBI een rechtspersoon is. De eis van rechtspersoonlijkheid wordt gesteld vanwege de helderheid die daardoor bestaat over het bestuur van de instantie en de verdeling van verantwoordelijkheden.

Het tweede lid regelt dat een CBI uitsluitend kan worden aangewezen als deze voor de desbetreffende werkzaamheid is geaccrediteerd door de Stichting Raad voor Accreditatie (hierna: Raad voor Accreditatie). Bij accreditatie beoordeelt een accreditatie-instantie of een CBI in staat is haar werkzaamheden naar behoren uit te voeren. Daarbij toetst de accreditatie-instantie aan eisen omtrent deskundigheid, onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Deze eisen zijn vastgelegd in (private) internationale, geharmoniseerde normen voor de accreditatie van een CBI voor de desbetreffende werkzaamheden. Als een CBI een accreditatie aanvraagt om daarna door de minister aangewezen te worden, kan deze instantie eerst een «voorlopige accreditatie onder beperkende voorwaarden» krijgen. Dit om te voorkomen dat de accreditatie niet kan worden afgegeven omdat de instantie de werkzaamheden zonder aanwijzing nog niet kan uitvoeren, maar ook niet aangewezen kan worden omdat de accreditatie niet is afgegeven. Indien de CBI de werkzaamheden gedurende een bepaalde periode met goed gevolg heeft uitgevoerd, vervalt de beperking. In het tweede lid wordt geen onderscheid gemaakt tussen een voorlopige accreditatie onder beperkende voorwaarden en een (definitieve) accreditatie. Indien een CBI door de minister is aangewezen op grond van een voorlopige accreditatie die niet wordt omgezet in een definitieve accreditatie, dan zal de aanwijzing door de minister worden ingetrokken. De Raad voor Accreditatie controleert of de conformiteitsbeoordelingsinstanties aan de eisen uit de internationale normen blijven voldoen.

Overeenkomstig het kabinetsbeleid is accreditatie de aangewezen manier voor een CBI om aan te tonen dat zij competent, onafhankelijk en onpartijdig is. Een accreditatiebesluit van een accreditatie-instantie is echter een besluit waar de minister zich niet in kan mengen, terwijl de minister uiteindelijk wel verantwoordelijk is voor de werking van een stelsel. Om invulling te kunnen geven aan die stelselverantwoordelijkheid is naast accreditatie daarom een aanwijzing van de minister als bedoeld in het eerste lid van artikel 37b noodzakelijk.

In het derde lid wordt een accreditatie afgegeven door een daartoe bevoegde instelling in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij een daartoe strekkend of mede daartoe strekkend verdrag dat Nederland bindt gelijkgesteld met nationale accreditatie, mits het beschermingsniveau ten minste gelijkwaardig is aan het beschermingsniveau dat met de nationale accreditatie wordt geboden. Op grond hiervan kunnen CBI's uit andere (lid)staten, onder de voorwaarden als in het derde lid genoemd, een accreditatie van de eigen nationale accreditatie-instantie overleggen.

Een door de minister op grond van artikel 37b, eerste lid, aangewezen CBI is een bestuursorgaan. Immers, het verstrekken van een certificaat is van invloed op de rechten en plichten van een rechtssubject: alleen ondernemingen die door de CBI zijn beoordeeld en waaraan een certificaat is verstrekt, kunnen gebruik maken van de regels die uitsluitend voor certificaathouders gelden. Het besluit van de CBI heeft daarmee rechtsgevolg. Dit maakt de betreffende CBI voor die taak een bestuursorgaan. Gelet hierop kunnen CBI's vallen onder de begripsbepaling van "zelfstandig bestuursorgaan", bedoeld in artikel 1 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen. In het vierde lid wordt daarom uitdrukkelijk bepaald dat de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen niet van toepassing is op conformiteitsbeoordelingsinstanties die door de minister op grond van deze wet zijn aangewezen. Bij de invoering van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen is namelijk als beleidslijn vastgesteld dat CBI's niet onder de werking van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen worden gebracht, aangezien het regime van die Kaderwet zelfstandige bestuursorganen niet past bij CBI's. Een CBI wordt niet onder de werking van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen gebracht indien de CBI voldoet aan de volgende voorwaarden:

- a. slechts voor een kleiner deel van de activiteiten is sprake van een publieke (zbo) taak; de instanties hebben vrijwillig gekozen voor uitvoering van deze taak;
- b. de taak betreft het verrichten van keuringen, certificaties of beoordelingen op verzoek van individuele klanten die verplicht zijn deze te laten uitvoeren;
- c. de instanties worden niet gefinancierd uit de Rijksbegroting; zij verlenen een dienst, waarvoor de ontvanger van de dienst rechtstreeks betaalt;
- d. de instanties opereren in concurrentie, of ondergaan 'dreiging' van potentiële concurrentie doordat aanwijzing open staat voor elke instantie die zich kwalificeert⁷

De CBI's in de voorgestelde certificeringssystemen voldoen aan de genoemde voorwaarden en worden daarom uitgesloten van de werking van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen.

Het vijfde lid geeft de minister de bevoegdheid om het besluit tot aanwijzing van een CBI te schorsen of in te trekken. De gronden waarop een aanwijzing kan worden geschorst of ingetrokken zijn in dit lid opgenomen. Daarnaast biedt het negende lid de mogelijkheid om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur aanvullende gronden voor schorsing of intrekking te formuleren. In het vijfde lid is uitdrukkelijk opgenomen dat de minister de aanwijzing ook gedeeltelijk kan schorsen of intrekken. Zo kan een aanwijzing worden geschorst voor één vestiging van een CBI indien de gronden voor schorsing of intrekking zich uitsluitend in die vestiging voordoen.

De minister kan een aanwijzing als CBI intrekken. Dat heeft consequenties voor de certificaten die zijn verleend door de CBI. In het zesde lid is daarom opgenomen dat in het intrekkingbesluit wordt bepaald hoe lang de verleende certificaten geldig blijven. Door het verlenen van een termijn geeft de certificaathouder de gelegenheid om een andere CBI te zoeken om een nieuw certificaat te verkrijgen. In het zesde lid is tevens een ondergrens opgenomen: de termijn waarin certificaten die zijn verleend

⁷ Kamerstukken II 2007-2008, 25268, nr. 46, p. 35

door een CBI waarvan de aanwijzing is ingetrokken nog geldig blijven, bedraagt minimaal zes maanden

Het zevende lid biedt de minister de bevoegdheid om aan een schorsing voorschriften te verbinden. Over de aan een schorsing te verbinden voorschriften kunnen op grond van het negende lid bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld.

Artikel 10:44, eerste, tweede, derde en vijfde lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) geeft regels over de duur van de schorsing van een besluit dat door een ander bestuursorgaan kan worden vernietigd. In het achtste lid van artikel 37b wordt bepaald dat artikel 10:44 Awb van overeenkomstige toepassing is op de schorsing van een CBI. Concreet betekent dit dat in het besluit tot schorsing de duur van de schorsing moet zijn opgenomen, de schorsing ten hoogste éénmaal kan worden verlengd, de schorsing niet langer kan duren dan één jaar en dat de schorsing kan worden opgeheven. Het vierde lid van artikel 10:44 Awb is niet toepasbaar op de aanwijzing van CBI's en wordt daarom niet van overeenkomstige toepassing verklaard.

Voor derden, zoals landbouwers, intermediairs en schemabeheerders, dient duidelijk te zijn welke CBI's aangewezen zijn en welke werkzaamheden zij mogen uitoefenen. Daarom wordt van de aanwijzing, schorsing of intrekking kennis gegeven in de Staatscourant. Daarnaast kan de minister voor communicatiedoeleinden uiteraard ook een actuele lijst bijhouden van aangewezen CBI's.

Het tiende lid bevat een delegatiebepaling: bij of krachtens algemene maatregel van bestuur worden nadere regels gesteld die zien op de aanwijzing van CBI's. De tweede volzin van het negende lid maakt duidelijk dat in ieder geval (en dus niet uitsluitend) regels gesteld kunnen worden met betrekking tot eisen waaraan een CBI moet voldoen om aangewezen te worden, de gronden waarop een aanvraag tot aanwijzing kan worden geweigerd, de gronden waarop een aanwijzing kan worden geschorst of ingetrokken en de voorschriften die aan een schorsing kunnen worden verbonden.

Voor een goed functioneren van het stelsel is het verder noodzakelijk dat informatie wordt uitgewisseld tussen CBI's onderling en dat er door de CBI's informatie wordt verstrekt aan de minister. Het is belangrijk dat CBI's onderling informatie kunnen uitwisselen, bijvoorbeeld in het geval dat een bedrijf diens certificaat verliest en vervolgens bij een andere certificerende instelling een certificaat aanvraagt. Maar ook informatieverstrekking aan de minister is belangrijk. Op deze manier kan de minister immers voorzien worden van voor hem relevante informatie. Gedacht kan worden aan het informeren van de minister over zaken die de CBI zelf betreffen, zoals een door de rechtbank uitgesproken faillissement of surseance van betaling van de CBI, een geschorste of vervallen accreditatie voor een werkzaamheid waarop de aanwijzing ziet of wanneer de CBI haar werkzaamheden niet meer naar behoren kan uitvoeren. Deze informatie is nodig om een goede uitvoering van de certificering mogelijk te maken en om grip te hebben op de betrouwbaarheid van de verleende certificaten. Daarnaast is het ook nodig dat de minister door de CBI's wordt geïnformeerd over de verlening, schorsing of intrekking van certificaten. Op die

manier is de Minister op de hoogte welke ondernemers gebruik kunnen maken van de afwijkende regels, bedoeld in artikel 15, zesde lid, en 35, zesde lid. Maar de minister kan ook informatie delen met CBI's. Als bij het toezicht van de minister blijkt dat een certificaathouder duidelijk een professionele norm schendt die van belang is voor het behouden van een certificaat, is dit een gegeven dat van belang is voor de CBI die het certificaat aan de certificaathouder heeft verleend. Het elfde lid bevat een grondslag voor het stellen van regels voor deze informatie-uitwisseling.

Artikel 37c

In het eerste lid is geregeld dat de minister op aanvraag een certificeringsschema kan aanwijzen waaraan een ondernemer moet voldoen om een certificaat te verkrijgen waarmee hij gebruik kan maken van de regels die op grond van de artikelen 9, tweede lid, 15, zesde lid, of 35, zesde lid, specifiek gelden voor certificaathouders. Een aanvraag tot aanwijzing van een certificeringsschema kan alleen worden gedaan door een schemabeheerder zoals gedefinieerd in artikel 1, eerste lid, onderdeel ss. Dit kan een CBI zijn, maar kan ook een aparte rechtspersoon voor schemabeheer zijn. Bij de beoordeling van de aanvraag om een certificeringsschema aan te wijzen toetst de minister of het certificeringsschema en de totstandkoming ervan voldoet aan de eisen die gesteld worden bij of krachtens deze wet.

Procedurele voorschriften met betrekking tot de aanvraag van een aanwijzing zijn hier niet geregeld. De bevoegdheid tot het stellen van dergelijke regels wordt in artikel 39 gedelegeerd aan de minister.

In het tweede lid is uitdrukkelijk geregeld dat de minister een aanwijzing van een certificeringsschema die op grond van het eerste lid heeft plaatsgevonden ook kan wijziging, schorsen of intrekken. Aan een schorsing kunnen voorschriften worden verbonden. Te denken valt aan voorschriften inzake de verstrekking van gegevens door de betrokken schemabeheerder aan de minister, die de minister in staat stellen te beoordelen of de reden voor de schorsing nog aan de orde is. In het vierde lid wordt bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels kunnen worden gesteld over de voorschriften die aan een schorsing kunnen worden verbonden.

Van een aanwijzing, intrekking of schorsing van een certificeringsschema wordt kennisgegeven in de Staatscourant. Een aanwijzing, intrekking of schorsing van een certificeringsschema is een besluit dat gericht is tot een of meer belanghebbenden als bedoeld in artikel 3:41 van de Algemene wet bestuursrecht. Bekendmaking geschiedt diensgevolge door middel van toezending of uitreiking aan die belanghebbenden. Gelet op de consequenties van een dergelijk besluit voor certificaathouders en eventuele toekomstige certificaathouders is het wenselijke dat ook zij kennis kunnen nemen van het besluit. Het derde lid regelt daarom dat de minister van zijn besluit kennis geeft in de Staatscourant.

Op grond van het vierde lid kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de het aanwijzen van certificeringsschema's. Zo kunnen op grond van deze bepaling regels worden gegeven over de totstandkoming van certificeringsschema's, bijvoorbeeld

over de betrokkenheid van partijen en kunnen regels worden gegeven waaraan schemabeheerders moeten voldoen. Hier valt te denken aan het aantoonbaar voldoen aan NTA 8813. Maar ook kunnen op grond van dit lid eisen worden gesteld aan schemabeheerders zelf.

Een certificeringsschema is document waarin beschreven staat op welke wijze en op welke gronden de conformiteitsbeoordelingsinstantie de certificatie verricht. In onderdeel a wordt daarom bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels kunnen worden gesteld of normen worden aangewezen die de schemabeheerder in acht moet nemen bij het opstellen van een certificeringsschema. Op deze wijze is geregeld dat bij de certificering inhoudelijk wordt getoetst aan door de overheid bepaalde regels. Dat kunnen normen zijn die in een privaat normendocument zijn opgenomen (door middel van een aanwijzing) of normen zijn die in het Uitvoeringsbesluit Meststoffenwet of de Uitvoeringsregeling Meststoffenwet zijn opgenomen.

De onderdelen b en c bevatten ten slotte een grondslag voor het stellen van regels over de gronden waarop en de voorwaarden waaronder de minister een aanwijzing van een certificeringsschema kan verlenen, weigeren, intrekken, wijzigen of schorsen de voorschriften die aan een aanwijzing of schorsing kunnen worden verbonden.

Artikel 37d

Artikel 37d bevat regels over de verstrekking van certificaten door CBI's. Het eerste lid bepaalt dat de CBI een certificaat op aanvraag verstrekt. Hoe die aanvraagprocedure wordt vormgegeven, kan worden ingevuld door de CBI's zelf. De aanvraag wordt door de CBI getoetst aan het toepasselijke aangewezen certificeringsschema. Een CBI verstrekt geen certificaat als de aanvrager niet voldoet aan de in het certificeringsschema gestelde eisen. In de aanwijzing als CBI wordt concreet aangegeven welk certificaat de CBI mag verstrekken.

Het tweede lid van artikel 37d bevat een delegatiegrondslag om bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels te stellen over de certificering door CBI's.

Artikel 37e

In artikel 37e wordt ten slotte geregeld dat de minister bij ministeriële regeling kan bepalen dat degene die beschikt over een certificaat en gebruik wil maken van de voorschriften die gelden voor gecertificeerde bedrijven, dit vooraf moet melden bij de minister. In veel gevallen zal dit overigens niet nodig zijn, omdat CBI's op grond van artikel 37b, tiende lid, reeds verplicht kunnen worden om bij de minister melding te doen van een verlening van een certificaat.

Onderdeel F

Onderdeel F wijzigt artikel 39, eerste lid. Aan dat lid wordt toegevoegd dat de minister ook regels kan stellen over het indienen van een aanvraag voor aanwijzing. Artikel 39, eerste lid, geldt daarmee ook voor aanvragen voor de aanwijzing van een CBI en voor aanvragen voor de aanwijzing van een certificeringsschema. Met deze toevoeging aan het eerste lid kunnen bij ministeriële regeling onder meer regels

worden gesteld over het in rekening brengen van kosten voor de behandeling van een aanvraag en voor de termijnen die voor de behandeling van de aanvraag gelden.